

ΛΕΣΒΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥ»
ΛΕΟΦΩΡΟΣ ΚΑΒΕΤΣΟΥ

ΤΗΛΕΚΗ Δ'ΣΙΣ
«ΛΕΣΒΙΑΚΑ ΝΕΑ»
ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β. 1-1-
-1-1 ΕΤΟΣ 2ον
Αριθμ. Φύλλου 1

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
ΔΕΥΤΕΡΑ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1934
Τιμή φύλλου Δρχ. 1.50

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Αναλαμβάνων από σήμερον την Διεύθυνσιν της εφημερίδος «Λεσβιακά Νέα» με τα ίδια μου τα χέρια, θεωρώ επιβεβλημένον καθήκον και υποχρέωσιν, όπως, απευθύνων τας ἐγκαρδίους μου εὐχὰς διὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Νέου Ἑτους, ἐκφράσω συνάμα καὶ τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς μας συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας, διὰ τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν θερμότητην καὶ εὐγενὴ ὑποστήριξιν.

Ἐπιθυμῶν ὅπως, τὰ «Λεσβιακά Νέα» λάβουν τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὕψος μῆς σοβαρᾶς καὶ πραγματικῶς ἀνεξαρτήτου ἐφημερίδος, συμφώνως πρὸς ἀρχετὰς ὑποδείξεις τοῦ ἀξιότιμου ἀναγνωστικοῦ μας κοινού, προβαίνω εἰς τὴν ριζικὴν, ὡς ἐκ τοῦ παρόντος φύλλου καταφαίνεται, ἀνακαινίσιν.

Τὰ «Λεσβιακά Νέα» σήμερον πανηγυρίζουν.

Πανηγυρίζουν τὴν ἀλματώδη των ἐξέλιξιν! Διότι, ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, ἐπέτυχον ὄχι μόνον τὴν ἐδραίωσιν των, ἀλλὰ καὶ ἐμφάνισιν ἀξιοπρεπῆ, καὶ διπλασιασμὸν σχήματος καὶ ἐβδομαδιαίαν ἔκδοσιν.

Τὰ «Λεσβιακά Νέα», ἔχοντα ὡς μοναδικὸν πρόγραμμα νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ τοπικὰ καὶ μόνον συμφέροντα, καὶ ὄχι νὰ διατρέβουν ἐπὶ τοῦ κομποσχοινίου τοῦ Κομματικῆς Ἀλληλοφάγματος καὶ τῆς χυδασιότητος ὑβρεολογίας, πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχει βαρεθῇ πλέον ὁ κόσμος, δὲν ἐφείσθησαν κόπων καὶ δαπανῶν διὰ νὰ ἀποκτήσουν μίαν ἀξιοπρεπῆ καθ' ὅλα ἐμφάνισιν.

Διότι, ὅπως ἐδηλώσαμεν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν «βγάζοντας» τὰ «Λεσβιακά Νέα» δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ πλουτίσωμεν, οὔτε νὰ ὀχυρωθῶμεν ὀπισθεν ἀδελῶν πόρων, θεοποιοῦντες ἀνθρώπους θνητοὺς καὶ καταβαρυνθῶντες συνανθρώπους, διὰ λόγους πηγάζοντας ἀπὸ τὸ ἀνιήθικον, ἀτομικὸν καὶ μόνον συμφέρον, ἀλλὰ νὰ παρουσιάσωμεν μίαν... Ἐφημερίδα, ἡ ὁποία νὰ δύναται ἐν παντὶ νὰ λέγῃ νέτα σκέτα τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων καὶ μόνον τὴν ἀλήθειαν.

Πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι με αὐτὰ δὲν εἰσάγομεν «καὶνὰ δαιμόνια», οὔτε διὰ γινόμεθα ἱεραπόστολοι (ἡ προπαγανδιστὰ) ἀνατρεπτικῆς πνεύσεως ἰδεολογίας. ἀλλὰ μόνον διότι ἔχμεν τὴν ἀν-

τίληψιν ὅτι, ἔνα ἔντυπον διὰ νὰ λέγεται ἐφημερίς πρέπει νὰ εἶναι ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὰ Κόμματα καὶ τὰς προπαγάνδας, διὰ νὰ δύναται ἐν παντὶ νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλως, ὅτι καὶ ἂν εἴπῃ, ἂν δὲν εἶναι ψέμμα, θὰ εἶνε γνώμη ἐπηρεασμένη.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Λεσβιακῶν Νέων», ἔχει τὴν ἀντίληψιν ὅτι, ἔνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι σωστὸ πρέπει καὶ νὰ λέγεται σωστὸ, ἀδιάφορον ἂν αὐτὸ τὸ ἐπέτυχεν ὁ κ. Τσαλδάρης ἢ ὁ κ. Βενιζέλος, ὁ Ἄλφα ἢ ὁ Βῆτα.

Τὸ νὰ ἐπιδιώκῃ κανεὶς συστηματικῶς νὰ παρουσιάσῃ τὸν Ἄλφα πολιτικὸν ἄνδρα ὡς ἱκανὸν νὰ κινήσῃ καὶ τὴν γῆν, νὰ ἐκμηδενίσῃ δὲ τὸν Βῆτα καὶ νὰ ἔρχεται εἰς λογομαχίαν ἢ καὶ μαλλιοτράβηγμα διὰ τῆς ἀχαλινώτου καὶ χυδασιότητος τοῦ σημερινοῦ τύπου ὑβρεολογίας, με ἑτερον τ' ἀντίθετα φρονούντα, δὲν φέρει ὡς ἀπο-

τέλεσμα, παρὰ νὰ ἐξάπτῃ παλαιὰ μίση καὶ νὰ «ξύνη» πληγὰς ποὺ μόλις ἔκλεισαν» κάμνων εἰσαγωγὴν εἰς ἔνα νέο ἀλληλοφάγμα, πρόλογον εἰς ἔνα νέον ἐμφύλιον σπαραγμὸν.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Λεσβιακῶν Νέων» ἔχουσα ὑποφύει τ' ἀνωτέρω, καὶ ἀτιμετωπίζουσα τὰ ὑπερόγκτα ἔξαδα τῆς ἐκδόσεώς της μόνον με τὴν εὐγενὴ ὑποστήριξιν τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀναγνωστικοῦ μας κοινού, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ἔδειξε τὴν ἰδιαιτέραν του προτίμησιν πρὸς αὐτὰ, θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον της ἀκολουθοῦσα τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ραδίξῃ πᾶς ὀρθῶς σκεπτόμενος Ἕλλην πολίτης, ὅστις διακρίνει εἰς τὸ ἀτομὸν του καὶ εἰς τὴν ζωὴν κάποια... ἰδιαι-
νικά.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΠΕΠΕΡΕΣ ΚΑΙ ΓΑΜΒΡΟΙ

Ἐπὶ τέλους. Ἰδοὺ οὐ εὐρέθησαν καὶ ὑπερασπισταὶ τῶν πεπερέων. Καὶ ἀπὸ ποιῶν ἄλλους παρὰ ἀπὸ τὰς δημοφύλων των. Τὰ νέα μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ φωτός, τὸν Βασίλειον. Μία τολμῆρὰ δικηγόρινα ἡ δὲ Μαργαρίτα Μπωβαῖν ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπίσῃ μίαν τάξιν τόσοον συκοφαντηθεῖσαν καὶ ἀδικηθεῖσαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Τὶς πεπερέες, καθὼς μᾶς πληροφοροῦν τὰ Ἀθηναϊκὰ φύλλα, οἱ Παρισίνοὶ δικασταὶ καμψθέντες ἀπὸ τὰ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα καὶ τὴν χειμαρρῶδη εὐγλωττίαν τῆς νεαρᾶς δικηγόρινας — ἡ ὁποία εἶχεν ὑπ' ὄψιν της ὅτι μὴ μὲρα καὶ αὐτὴ θὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπερέων — ἐκήρυξαν ἀθῶαν τὴν πελάτιδά της. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί ἔχει νὰ γίνῃ ἂν πνεύσῃ καὶ εἰς τὴν χώραν μας ὁ ἀνεμὸς ποὺ ἤρρισε νὰ πνέῃ στὸ Παρίσι ὑπὲρ τῶν πεπερέων. Ποῖος εἶνε ἐκείνος ὁ γαμβρὸς ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ θίξῃ ἔστω καὶ μὴ τρεῖς — ἂν βέβαια ὑπάρχει — τῆς πεπερέας του. Γιατὶ ποῦ θὰ εὖρῃ σὰς παρακαλῶ δικίον ἀφοῦ τὸ ἐπίσημον κράτος διὰ τῆς δικαιοσύνης του δὲν θὰ τοῦ ἀναγνωρίσῃ τέτοιο πρᾶγμα. Φαντάζομαι δὲ τὴν χαρὰ

ΕΝΩ ΚΥΛΑ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΕΣ

Πρωτοχρονιά, Τὸ συμπτωματικὸ αὐτὸ ἔθιμο κάθε τέτοια μέρα, μετὰ τὸ χύρισμα τοῦ χρόνου, ἔρχεται νὰ μᾶς χαρίσῃ κάποια παράξενη χαρὰ καὶ νὰ μᾶς ξυπνήσῃ μέσα σ' ἔνα εὐθυμο, ζωηρὸ περιβάλλον, ἀφίνοντας, ὁλοκληρωτικὰ ἐλεύθερον τὸν ἑαυτὸ μας ἀπὸ τὰ δεσμά της καθημερινῆς βιοπάλης καὶ τοῦ ὀμοῦ ρεαλισμοῦ ν' ἀνακατευθῇ μέσα στὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν καὶ νὰ ζήσῃ μέσα στὶς λεπτὲς φωνούλες των, ποὺ ἀναστατώνουν τοὺς δρόμους καὶ τὰ σπίντια.

— Ἄγιος Βασίλης ἔρχε-

τῆς Κάστρου ὅταν θὰ διάβαζε τὴ σχετικὴ εἰδήση. Ἐγὼ ἂν ἤμουνα στὴ θέσιν της — ἂν δὲν ἄλλαξα ὑψημοῦτητα γιὰ νὰ ζητήσω νὰ γίνῃ ἀναθεώρησις τῆς δίκης ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ δικαστήρια πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τόσον ἀργίως διασυνδεδεμένης ὑπολήψεώς μου — θὰ ἔστειλα συγχαρητήριον τηλεγράφημα στὴ δ)δα Μπωβαῖν. Ἀλλὰ ἄς μὴ βιαζόμαστε ἀκόμα εἰμᾶστε στὴν ἀρχή.

ΦΙΓΑΡΩ

Καὶ πηδοῦν, τρέχουν, σκίουν ἀπὸ χαρὰ γεμάτα εὐτοχία. Τὸ ξενικὸ Δέντρο τῆς Πρωτοχρονιάς, μετὰ χρωματιστὰ γκλομπάκια, μετὰ κρεμασμένα δῶρα τῶν παιδιῶν, τὸ κόψιμο τῆς Βασιλόπιτας, τὰ πατροπαράδρτα φινίκια, καὶ τὰ τόσα ὠραῖα πραγματάκια ποὺ μᾶς φέρνει ἡ Πρωτοχρονιά, μᾶς κάνουν νὰ ξεχαστοῦμε ἑστῶ καὶ γιὰ λίγο, γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν ἐπομένῃ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μας μετὰ κάποια ἐλπίδα, πὼς θὰ ξημερώσῃ κάποια καλύτερη αὔριον, γαληνεμένη, ἀπολυτρωτική.

Θυμᾶμαι στὰ μικρά μου χρόνια σὰν νᾶταν τώρα δᾶ, ποὺ ξυπνοῦσα μετὰ τὸν πόθο νὰ τρέξω μετὰ μὴ κανάτα στὴ βρύση γιὰ νὰ πάρω τ' ἀμίλητο νερὸ γιὰ τὸ ποδαρικό.

Τί χαρὰ, τί συγκίνησι!...

Νομίζω πὼς βλέπω τὸν ἑαυτὸ μου νὰ μπαίνει σπίντι μετὰ τὴν κανάτα σὸ χέρι καὶ ν' ἀπαγγέλλῃ τὰ ὠραῖα στιχάκια τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ τῆς Πρωτοχρονιάς...

Τώρα αὐτὰ πιά γιὰ μᾶς ἔχουν περάσει.

Ὡστόσο κάθε χρόνος τὴ μέρα αὐτὴ μὴ ἀγαλλίσσῃ βασιλεύσει παντοῦ ποὺ μᾶς παρασύρει καὶ μᾶς κάνει νὰ χαϊδέψουμε τὰ δῶρα τῶν παιδιῶν, ν' ἀνακατευτοῦμε μαζί τους, καὶ νὰ ζήσουμε στιγμὲς γλυκεῖες, ἀλησμόνητες. Παντοῦ, μικροὶ καὶ μεγάλοι τραγουδοῦν τὸν ἐρχομὸ τοῦ καινούργιου χρόνου, πανηγυρίζουν, ἑξανασοῦν γίνονται παιδιά.

Οἱ ἀγορὲς παρουσιάζουν τὴν πρὸς μόντερνα ἐμφάνισιν.

Πρόσωπα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὡς τώρα δὲν ἔλειψε οὔτε στιγμὴ ἡ καθημερινὴ σκουτοῦρα, ἡ ἀπασχόλησις, ἡ θλίψις, ὁ πόνος, τώρα περνοῦν γελαστὰ σὸ δρόμο, κι' ἂν πονοῦν ἀκόμα προσπαθοῦν νὰ ξεχάσουν γιὰ λίγο, νὰ χαροῦν...

— Ἀρχὴ μηνιὰ κι' αὐρχὴ χρονιά...

Τὴ μέρα αὐτὴ ἀφίνονται στὴ γωνιά τῆς λήθης ὅλα τὰ περασμένα κι' ὅλοι ἀτενίζουν πρὸς τὸν καινούριον χρόνον, ἐλπίζοντας κάποια γαλήνη, κάποια ἀπολύτρωση ἀπὸ τὸν καθημερινὸ τῆς ζωῆς ἀγῶνα. Κι' ὅλοι δίνουν ἀδερφικὰ τὰ χέρια, ἀφίνουν τὰ περασμένα καὶ στρέφονται πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Εὐτυχισμένο τὸ 1934

ΝΤΟΡΑ Ν. ΒΛΑΣΤΟΥ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΜΕΓΑΛΗ
ΓΕΩΠΟΝΙΚΗ
ΜΕΛΕΤΗ
ΤΟ ΚΛΑΔΕΜΑ
ΤΩΝ
ΕΛΑΙΟΔΕΝΔΡΩΝ

ΤΟ ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ ΣΤΗ "ΣΑΠΦΩ", ΤΟ ΡΟΚΟΚΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ

Τού κ. Η. Λάγιερ Μπουφιδή

Τὴν πρώτη φορά ὅταν τοῦ τῶπε ὁ Γιώργος, ὁ γέρος οὐ-
τε νάν' τ' ἀκούσῃ δὲ θέλησε.
"Εβαλε τίς φωνές :

— Πῶς ; Τί ; Μὲ τὰ σωστά
σου τόλμησες νὰ σκεφτῇς
πῶς θὰ πάω ἐγώ σ' αὐτήν.
Τὴν... Τρελλάθηκες !.. "Ασφα-
λῶς τρελλάθηκες !..

"Ο Γιώργος δὲν ἀπάντησε
τίποτε. "Αλλῶστε, δὲν εἶχε
προφτάσει νὰ ἐκφράσῃ ἐντε-
λῶς ὅλη του τὴν σκέψη. Μό-
λις εἶχε ἀρχίσει κάτι νὰ λέῃ,
ὁ πατέρας του τὸν εἶχε ἀπο-
πάρει..

— Καλά... ψιθύρισε καρτε-
ρικά.

Τῶς παρὶ πειὰ ἀπόφαση.
"Αλλή γυναικα, δὲ θὰ μπο-
ροῦσε, βέβαια, ποτὲ ν' ἀγο-
πήσῃ. — Κι' ὅταν θὰ πέθαινε
αὐτή, θάφευγε μαζί της κι' ἡ
δική του ἡ ζωὴ. Εἶχε πάρει
πιά τὴν ἀπόφασή του. Γι'
αὐτὸ παρακολουθοῦσε ὅλη
τὴν τραγωδίαν τῶν τελευταίων
μηνῶν καρτερικά, μὲ ἀπάθεια
σάν ξένος... Σὰ νὰ μὴν ἦταν
ἡ ἴδια ἡ ὑπαρξὴ του, ποῦ
κομματιαζόταν ὁλόεντα.

Δηλαδή, «μὲ ἀπάθεια», ἦ-
ταν ἕνας λόγος. Μέρα μὲ τὴν
ἡμέρα ἔλυαν... Καμμιὰ φο-
ρὰ ὅταν τύχαινε νὰ τὸν συ-
ναντήσῃ κανένας γνωστός
του, ποῦ εἶχε καιρὸ νὰ τὸν
δῇ, στεκόταν καὶ τὸν κύττα-
ζε μ' ἀπορία :

— Πῶς ἀδυνάτισες ἔτσι ;..
τοῦ ἐφέφυγε.

"Ο Γιώργος χαμογελοῦσε.
"Ε, καλὰ, ναί, τῶξερε πῶς
εἶχε ἀδυνατίσει, μὰ τῶκανε
ἐπίτηδες.

— Δὲν ξέρεις ἐσύ... Τρώγω
ὅλο βιταμίνες !.. "Η κοῦρα
τῆς μόδας... "Αδυνατίζεις μὰ
τὰ νεῦρά σου γίνονται σάν
ἀτσάλι..

— Τί νὰ σοῦ πῶ φίλε μου..
"Αν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, θὰ
γίνῃς... σῦρμα ἀπὸ ἀτσάλι !..

— Ναί, μὰ τί σῦρμα ! Σῦρ-
μα ποῦ δὲ λυγίζει..

Εἶχε κουράγιον κι' ἔλεγε κι'
ἀστεία. Μέσα του ὅμως ἡ
ψυχὴ του ἔκλαιγε.

... "Η ἱστορία αὐτὴ βα-
στούσε χρόνια τώρα. Δυὸ
χρόνια ἀγωνίας, δυὸ χρόνια
μαρτυρίου, δυὸ χρόνια γεμά-
τα βάσανα. Τὶ εὐτυχισμένες
ποῦ ἦσαν οἱ πρώτες ἡμέρες,
ἡ πρώτη γνωριμία, τὰ πρώτα
χαμόγελα... "Ηταν ἀνοιξή
τότες, κι' ὅλα θαρρεῖς πῶς
κλείνουν μιά λεπτὴ γοητεία,
μὴν ἀνέκφραστη ὑπόσχεση
εὐτυχίας... Τὴν εἶχε γνωρί-
σει στὴν ἐξοχή, σὲ κάποιο
σπήτι... Πεταχτὴ, εὐθυμῇ,
δρῶσερῇ, μὲ μιά ματιὰ ἄλ-
λοτε σάν εἰρωνική κι' ἄλλοτε
γεμάτη μὲ τόσο παράξενη
νοσταλγία, τὸν εἶχε τραβή-
ξει ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή.
Ναί, βέβαια, οὐτὲ κι' ὁ ἴδιος
δὲν ἤξερε τί ἦταν αὐτὸ ποῦ
τὸν τραβοῦσε... σὲ μικρὸ
καὶ ἐγγονιστὸ αὐτὸ κορι-
τσάκι ὅμως ἐννοιωθε τὴν ἄ-
νοιξὴ νάχη μπιή στὴν ψυχὴ
του... "Αμέσως, ἔτσι, κατά-
λαβε πῶς αὐτὴ τὴ μικρούλα
θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀγα-
πήσῃ... Κι' ἐννοίωσε, γιὰ
πρῶτὴ φορά στὴ ζωὴ του,
μὴ λαχτάρα, μὴ τρεμούλα ;
ἀν αὐτὴ δὲν ἀνταποκρινόταν
στὴν ἀγάπὴ του ;...

Κι' ἀρχισε μὴ ζωὴ ὄνει-
ρου γι' αὐτόν... Σιγὰ-σιγὰ
κατακτοῦσε ὅλες τίς εὐτυ-
χίες. Κατάκτησε καὶ τὴν ἀ-
γάπὴ της... Τὰ μάτια της δὲν
τὸν κύτταζαν τώρα οὔτε σάν
εἰρωνικά, οὔτε μὲ μελαγχο-

λία. Τὸν κύτταζαν μὲ ἀγά-
πῃ...

Κι' ἀρχισεν ἡ ἐποχὴ τῶν
σιγοψιθυρισμάτων, τῶν ἐκ-
μυστηρεσέων... "Ὅσα δὲν
εἶχαν πῇ τὰ μάτια τους, τὰ
λέγαν τώρα μὲ τὰ χεῖλια...
Τί ; Τίποτα σχεδὸν — καὶ τὸ
πάν... Εἶχαν γνωρίσει τόσο
πολὺ τὸν πόνο ὥς τώρα οἱ
δυὸ τους... Κι' ἄ ; γελοῦσαν
τὰ μάτια της, κι' ἄς ἀντη-
χοῦσαν εὐθυμὰ τὸ κρύσταλ-
λο τῆς φωνῆς της... "Ω, τί
πονεμένη ψυχούλα κρυβότα-
νε πίσω ἀπ' τὸ γέλιο αὐτό !
Σάν θησαυρὸ τὴν ἀνακάλυ-
ψε ὁ Γιώργος αὐτὴ τὴν ψυ-
χοῦλα, καὶ πῶς ὄνειρεύτηκε
νὰ τὴνε κάμῃ εὐτυχισμένη !..

Μητέρα δὲν εἶχε σχεδὸν
γνωρίσει ἡ "Ανθούλα... Θυ-
μόταν μονάχα ἀμυδρά, μὴ
ὁμορφὴ καὶ ψηλὴ γυναικα,
ντυμένη μὲ κάτι πλούσιες
τουαλέττες, βαμμένη παρά-
ξενα, ποῦ ἔμπαινε μὲ ὀρμὴ
μέσα στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι,
κι' ἀμέσως τὴν ἄρπαζε στὴν
ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἐγέμιζε
φιλία... "Ολόκληρο τὸ σπιτί
ἀντηχοῦσε τότε ἀπ' τὰ γέλια
της καὶ τὰ τραγούδια της.
"Η "Ανθούλα τὴν κύτταζε μὲ
κάποια ἐκπληξὴ καὶ μὲ κά-
ποιο φόβο... Αὐτὴ, ἀράδιαζε
παιχνίδια μπρὸς στὰ πόδια
τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ, μοιρα-
ζε σ' ὅλους γέλια καὶ ζαχα-
ρωτὰ καὶ ἐξανάφευγε σάν σί-
φουνας ὅπως εἶχαν ἔρθει...
Στὴν πόρτα εἶχαν μαζευτῇ
τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς.

— "Η θεατρίνα ! ψιθύρι-
ζαν.

"Ηταν ἡ μητέρα τῆς "Αν-
θούλας. "Εκανε ἐβδομάδες,
σχεδὸν μῆνες νὰ φανῇ κι' ὕ-
στερα ξαφνικά, κεῖ ποῦ δὲν
τὴν περίμεναν, «ἐνέσκηπτε»
ἐνὰ πρῶτὸ μὲ καινούργια πα-
χνίδια καὶ ζαχαρωτὰ. "Ὅταν
μεγάλωσε, οἱ θειάδες τῆς τῆς
ἐξήγησαν πῶς ἡ μητέρα τῆς
ἦταν μ' ἕνα θασο ποῦ δὲν
βρισκόταν σχεδὸν ποτὲ στὴν
"Αθήνα—ἔκανε ὅλο τουρνὲ
στὶς ἐπαρχίες.

Μιὰ μέρα ἔφερε περισσό-
τερα παιχνίδια καὶ ζαχαρω-
τὰ ἀπὸ ἄλλοτε. "Η "Ανθού-
λα μάλιστα, καθὼς ἡ μητέρα
τῆς τὴν ἀγκαλιάσε, ἐνοιῶσε
κάτι σάν θερμὰ δάκρυα νὰ
κυλοῦν ἐπάνω στὰ μάγουλά
της. "Απ' ἐξῶ περίμενε ἕνα
ἀμάξι μὲ βαλίτζες.

Δὲν ἔμεινε περισσότερο ἀ-
πὸ ἕνα τέταρτο ἡ μητέρα τῆς
κεῖνο τὸ βράδυ. Τοὺς ἀπο-
χαιρέτησε ὅλους μὲ φιλία.
"Απὸ τότε δὲν ἐξανάφηνε...
"Ὑστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια, οἱ
θειάδες τῆς τῆς ἐφόρεσαν μιά
μαύρη ποδιά. Καὶ τῆς ἐξήγη-
σαν πῶς ἡ μητέρα τῆς εἶχε
πεθάνει στὴν "Αμερική, ὅπου
βρισκόταν σὲ τουρνέ. "Απὸ
τότες, ἄλλαξε κάπως ἡ ζωὴ
γιὰ τὴν "Ανθούλα... Οἱ θειά-
δες τῆς ἀρχισαν νὰ γκρινιά-
ζουν, τὰ ἐξῶδα δὲν βγαίναν..
"Η μητέρα τῆς, δὲν εἶχε φρον-
τίσει ἡ χριστιανὴ ν' ἀφήσῃ
καὶ τίποτα «κατὰ μέρος».

— "Ετσι ἦτανε πάντα της..
ἄμωαλ...Κι' ὅμως πόσα χρή-
ματα περάσαν ἀπ' τὰ χέρια
της...ἔλεγε ἡ θεία Εὐλαμπία
κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι
στὴν θεία Εὐτέρπη..

— Μονάχα ὁ «πρίγκηπος»
τί ἐδόδεψε...ὁλόκληρὴν περιου-
σία !.. πρόσθεσε ἡ θεία Εὐ-
τέρπη, ἀνταποδίδοντας τὸ
κλείσιμο τοῦ ματιοῦ στὴ θεία
Εὐλαμπία.

Σάν ἀκούγε νὰ μιλᾶνε γιὰ
τὴν μητέρα τῆς, ἡ "Ανθούλα

στενοχωριόταν δίχως καὶ ἡ
ἴδια νὰ ξέρῃ γιατί...Καὶ κοκ-
κίνιζε ὁλόκληρη ὅταν ἡ θεία
Εὐτέρπη ἀρχίζε νὰ μιλᾷ γιὰ
τὸν πρίγκηπα. "Αχ, αὐτὸς ὁ
πρίγκηπος...Φαίνεται πῶς ἦ-
ταν πραγματικὰ γαλαντό-
μος...

Καὶ κύτταζε μὲ μῖσος τὰ
παιχνίδια τῆς τώρα, ἡ "Αν-
θούλα.

"Αρχισαν πιά οἱ μαῖρες
μέρες... "Επρεπε νὰ κερδίσῃ
μονάχη τῆς τὸ ψωμί της ἡ
"Ανθούλα...Παράτησε τὰ μα-
θήματά της, κι' ἀρχισε ν' ἀ-
γωνίζεται μὲ τὴν βελόνα...
"Ὅ, τι κι' ἂν ἔκανε, ὥστόσο,
ἡ γκρίνια ἀπὸ τὸ σπιτί δὲν
ἀπόλειπε. "Ε, φτωχὲς γυναι-
κες ἦσαν κι' ἡ θειάδες τῆς...

Κεῖνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ
φάνηκε στὴ ζωὴ τῆς ὁ Γιώρ-
γος. "Ὅλα ξεχάστηκαν. Κι'
ἀρχισε ἡ ζωὴ ἡ ὄνειρευμένη..

Μιὰ μέρα τῆς εἶπε τὴ με-
γάλη λέξη. Τῆς τὴν εἶπε σι-
γὰ, σὲ σπουδαίωμα... Δὲν
τῶχε σκεφθῇ κι' ὁ ἴδιος, πρὶν
τὸ πῇ... Μὰ ἐρχόταν ἔτσι,
σάν κάτι φυσικὸ, σάν μιὰ εὐ-
τυχισμένη συνέπεια :

— Θὰ παντρευτοῦμε, "Αν-
θούλα...καὶ κεῖνο τὸ βράδυ
ὅταν σὲ κλείσω στὴν ἀγκα-
λιά μου, θὰ σ' ἐρωτήσω σι-
γὰ ; "Εἶσαι τώρα εὐτυχισμέ-
νη ;... Καὶ σὺ θὰ ποῦ πῆς
μὴ μὰ φωνὴ ποῦ μόλις θ' ἀ-
κούγεται : «Ναί...».

"Η "Ανθούλα τὸν κύτταζε
μὲ τὸ παιδιάτικο βλέμμα της,
καὶ τὰ μάτια της χαμογε-
λοῦσαν—ὅπως τότε, ὅταν ἡ
κυρία μὲ τίς φανταχτερὲς
φορεσιὲς ἀράδιαζε τοῦ κό-
σμου τὰ παιχνίδια μπροστὰ
της..

"Ενα βράδυ, ὁ Γιώργος πῆ-
ρε τὴν ἀπόφαση καὶ μίλησε
στὸν πατέρα του. Περίμενε,
βέβαια, τὴ θύελλα... Μὲ τίς
ιδέες ποῦχε ὁ γέρος, ἄντε νὰ
τοῦ μιλήσῃς τώρα γιὰ αἰσθή-
ματα, γι' ἀγνόητες, γιὰ πο-
νεμένες ψυχὲς καὶ γιὰ ἰδιω-
κούς ἀνθρώπους... Δὲν μπο-
ροῦσε νὰ κἀν ὅμως διαφο-
ρετικά. Τὸν κρατοῦσε καλὰ
ὁ γέρος : τὸ μπουγγί του
τῶχε γερά σφιγμένο. Καὶ
τὸν μισθὸ ἀκόμη, ὁ γιόις του
ἀπ' τὸ δικό του τὸ μαγαζὶ
τὸν ἔπαιρνε.

Δὲν ἦταν ὥστόσο θύελλα
αὐτὸ ποῦ ξέσπασε... "Ηταν
αἰφύπουτος, κυκλώνας, κατα-
κλυσμός..

— "Ε ; Πῶς ; Τί ; Ποιὰ ;
Αὐτὴ τὴ θεατρίνα ;

— Μὰ δὲν εἶναι θεατρίνα
πατέρα..

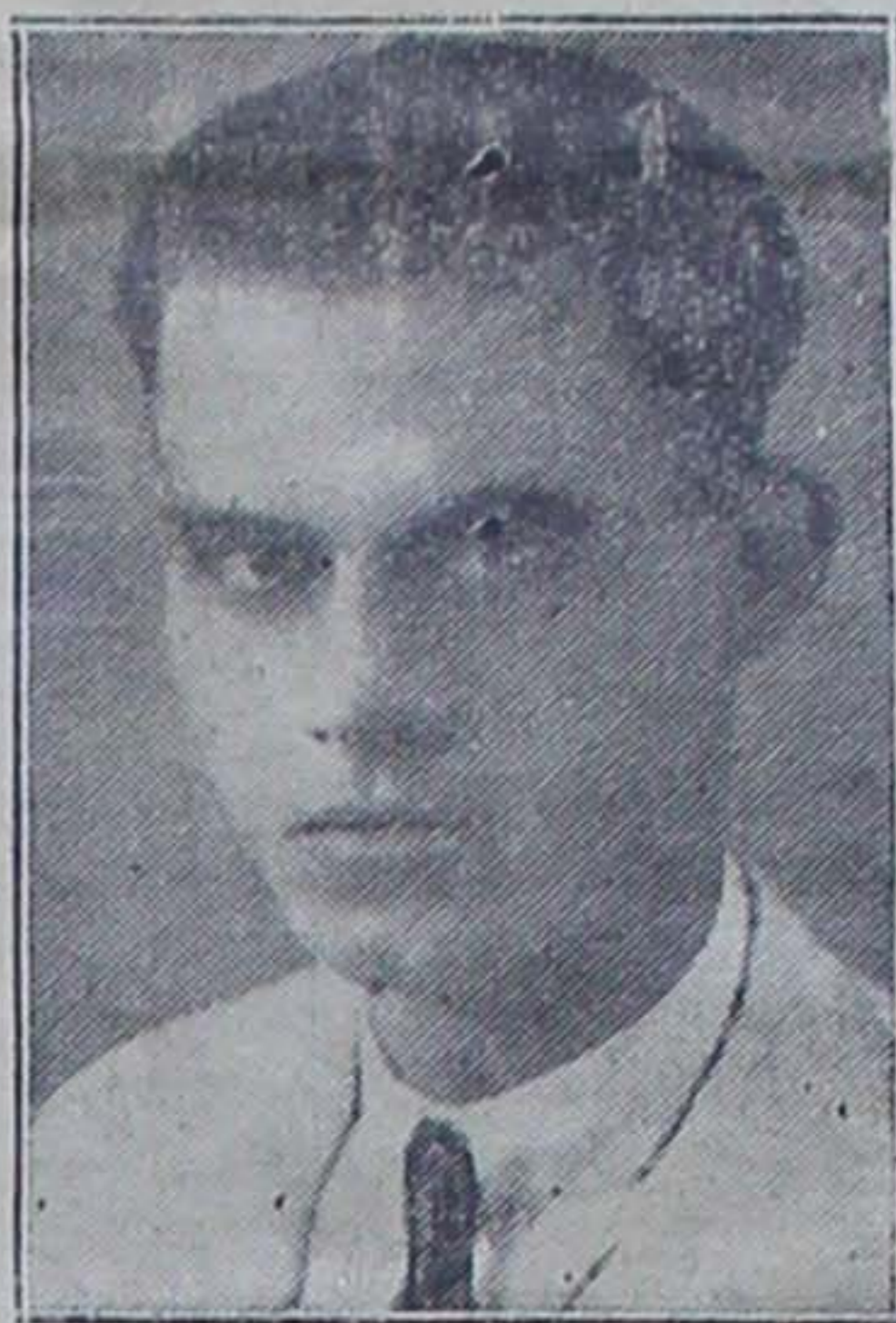
"Η μητέρα τῆς...

— "Ακόμα χειρότερα ! Αὐ-
τὴ, τὴν κόρη τῆς θεατρίνας ; !
Δὲ μοῦ ζητᾷς καλλίτερα νὰ
σοῦ δώσω ἕνα πιστόλι νὰ τι-
ποῦ δώσω...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

Πέσσα Στρατῇ

"Ανδρέας Στρατῆς

1934

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ ΜΑΣ

1934

Μεσάνυχτα...

Παραμονὴ Πρωτοχρονιάς.

Μαζεμένοι γύρω ἀπὸ τὴ σό-
μπα, σπάζαμε τὸ κεφάλι μας
τὶ ὁρῶ νὰ χαρίσουμε στοὺς ἀ-
γαπητοὺς ἀναγνώστες καὶ ἀνα-
γνώστριες τῆς ἐφημερίδας μας
ἑξέρετε χωρὶς ἀμφιβολία ἐξ ἰδίας
πειράς πόση χρονοτριβὴ χρειά-
ζεται γιὰ νὰ βρῇτε ἕνα μπονα-
μὰ ἐπιτυχμένον. Κι' ἡ ὥρα
περνοῦσε...

...Κι' ἀπ' τὴ γωνία ὁ καλὸς
(τῆς λήθης σύντροφος
τ' ἀγαπημένο μας παλῶ ρο-
λοῦ)...

ἐξακολουθοῦσε ἀπάραχο τὸ ρυθ-
μικὸ του χτύπο τίκ-τῆκ, τίκ-
τῆκ... Μεσάνυχτα... Οἱ ὥρες
ἀντήχησαν ἀρμονικὲς καὶ σιγορ-
πίστηκαν μέσα στὴν αἴθουσα
ὡς τὴν τελευταία σάν θεὰ με-
λωδία, ντὶν-ντᾶν, ντὶν-ντᾶν..

Σημέριον τὸ 1934. Τὰ «Λε-
σβιακὰ Νέα» θὰ κυκλοφοροῦσαν
τὸ πρῶτ' κι' οἱ ἀναγνώστες μας
θὰ ἔμεναν χωρὶς μποναμάδες...
"Ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκε τὸ
ραδιόφωνον...

Οἱ μποναμάδες τοῦ 1934...
"Αποκλειστικότης ἐφημερίδος
«Λεσβιακὰ Νέα». "Ακούγονται
πολλὲς φωνὲς ποῦ πνίγονται
μέσα σὲ θόρυβο πολλῶν ποῦ
θέλουν νὰ μιλήσουν πρῶτοι καὶ
δὲν ἀφήνουν κανένα νὰ πάρῃ
σερά. Ξαφνικὰ αἱ φωνὲς στα-
ματοῦν, κι' ἀκούγεται πρῶτος :

"Ο κ. Γ. Παπανδρέου :

— "Ὅλος ὁ κόσμος ἀναγνώ-
ρίζει τὸ ὀγκώδες ἔργον τοῦ πα-
ρελθόντος... Δὲν προσφάνει ὅμως
νὰ συνεχίσῃ. Τὸν σταματᾷ ὁ κ.
Λαζανάς ποῦ φωνάζει μ' ὄλη τὴ
δύναμιν τῶν πνευμάτων του.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουμε... "Υ-
πάρχει μπροστὰ τὸ μέλλον...

"Ο κ. Κονταξῆς.

— Πλὴν ὅμως οἱ καιροὶ ἀν-
τιγράφουν ἀλλήλους.

"Ο κ. Γκράβαλης ἀπελπισμέ-
νος.

— "Ὅλα μοιάζουν σάν «Σπα-
σμένες Κολώνες» "Ακούγεται
μὴ κάποια ἐπέμβαση τοῦ κ. Γ.
Ε. Κ.

— "Εν τούτοις πρέπει νὰ ἐλ-
πίζωμεν...

— Αὐτὸ τὸ βάθος ἀκούγονται
φωνὲς ἀπὸ τίς ὁποῖες ἀκούσαμε
αὐτὰ τὰ λόγια.

— "Η Μυτιλήνη μας. "Η Μυ-
τιλήνη μας.

— "Εκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκούγεται
ὁ κ. Κυπριανός.

— Κάνετε λάθος, ἡ Μυτιλή-
νη μένει πάντοτε πιστὴ. "Η Μυ-
τιλήνη εἶναι δική μας...

"Ο κ. Γεωργαντέλης. — Θὰ ἀ-
γωνισθῶμεν καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν.

"Ο κ. Λαίλιος. — "Ηδὴ ἔργα-

ζόμεθα καί... Δὲν προσφάνει ὅ-
μως ν' ἀποτελειώσῃ «καταφθά-
νοντος ἀεροπορικῶς» τοῦ Σεβα-
σμιωτάτου Μυτιλήνης.

— "Εγὼ εἶμι ὁ «πομπήν» ὁ
καλὸς ὁ ἐν νεφέλαις...

"Ο κ. Δήμαρχος Μυτιλήνης.

— Δὲν πρόλαβα... ἐν τούτοις...

"Ο κ. Δήμαρχος Πλωμαρίου.

— Σταθῆτε νὰ μιλήσω κι' ἐγώ.

"Ο κ. Λόντος. — Τὸ δρόμα ἀρ-
χίζει...

Γίνεται πανδαιμόνιο. "Ακού-
γονται φωνὲς, χαλαεὶ ὁ κόσμος
σάν νὰ ἐπαληθεύει κάποιο μα-
γικό ρωμὰ.

"Ὅποτε ἐμφανίζεται ὁ κ. "Ανα-
στασιάνης.

— "Ησυχία, γιατί θ' ἀρχίσω
τὸ... "Βούρδουλα... Κι' ὁ
κ. Γιοβαννάκης ἐμφανίζεται σάν
φάντες μπαστούνι.

— Γιαβὰς - γιαβὰς, ὡς κα-
θὼς νὰ λέγομεν, μὴ διάξασαι.
Πρῶτον φαρμακευτικὸν ἱγδίον
θέλωμεν θὰ κομίσωμεν...

"Ε, τώρα πιά δὲν μπορούμε
ν' ἀκούσουμε τίποτα. Τὸ ραδιό-
φωνο μᾶς παίρνει τ' αὐτιά. Σω-
στὸ πανδαιμόνιο. Μολαταῦτα θὰ
μᾶς μένουν ἀξέχαστες αὐτὲς οἱ
λίγες στιγμὲς ποῦ μᾶς χάρισε
τὸ ραδιόφωνό μας.

Κι' ἄς ἐλπίσουμε τοῦ χρόνου
νὰ περάσουμε καλλίτερες.

ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΕΙΣ ΑΓΙΑΝ ΜΑΡΙΝΑΝ

Τὴν 25ην λήγοντος ἑξαετοῦ
πυρκαϊὰ εἰς τὴν παρὰ τὴν ἀ-
γορικὴν θέαν «Κορδαία» πε-
ριφερείας "Αγίας Μαρίνης ἀ-
γορικίαν τοῦ Μαρίνου Εὐδ.
Κουρκουτῇ, ἀποτεφερώσασα αὐ-
τήν.

"Η οἰκία ἦτο ἡσφαλισμένη
ἀντὶ 30.000 δραχμῶν, αἱ ζη-
μιαί της δὲ ἀνέρχονται εἰς 15
χιλ. δραχμῶν.

ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

"Υπὸ τῆς Νομαρχίας ἐξεδό-
θη καὶ ἐκοινοποιήθη ἐγκύ-
κλιος πρὸς τοὺς Δημάρχους καὶ
Προέδρους τῶν Κοινοτήτων,
δι' ἧς ὑπομνηστικαὶ ἡ λή-
ξις τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἡδη
"Αγορικῶν Συμβουλίων, καὶ
ἡ προκηρῆξις ἀγορικῶν ἐκ-
λογῶν διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέ-
ων ἀγορικῶν Συμβουλίων
διὰ τὴν περίοδον 1934—36,
τὴν 4ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρί-
ου 1934.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ & ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟΠΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ο ΝΕΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΟΛΑΔΩΝ ΜΑΣ

Επανελημμένως ή ύπαιθρος έκρουσε τόν κώδωνα του κινδύνου και έτόνισεν ότι ή εισαγωγή έλαιοκάβρου εκ Τουρκίας θά δημιουργήσῃ νέαν άνυπολόγιστον συμφοράν εις τήν κίνησιν τών έλαιολάδων άφ' ένός και άφ' έτέρου θά προξενήσῃ δυσφήμισιν του μοναδικου τούτου προϊόντος τής νήσου μας λόγω τής μεγάλης του όζύτητας.

Εν τούτοις παρ' όλ' αύτά δέν είδομεν μέχρι τής στιγμής ούδεμίαν άπάντησιν άλλ' άπεναντίας εύρέθημεν πρὸ μιᾶς συνεχούς σιωπής.

Πρέπει λοιπόν νά μάθωμεν άτ αύτή ή κατάσταση θά συνεχισῇ έπ' άπειρον ή πρόκειται νά ληφθοῦν προστατευτικά μέτρα ;

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Όπως κάθε χρόνο, και εφέτως εψάλησαν τά κάλαντα από τή φανφάρ του Όρφανοτροφείου με μεγάλη επιτυχία.

ΛΕΣΒΙΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Διά διατάγματος, διορίσθη έκτακτος καθηγητής εν τῇ Φυσικομαθηματικῇ Σχολῇ του Πανεπιστημίου Αθηνών διά τὸ μάθημα τής Ζωολογίας, ὁ Λέσβιος κ. Γ. Πανταζής.

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ

Μετά τῆς ἱδρὸς ἐπληροφορήθημεν δια τῆς ἱδρὸς προσκοπικός Σύλλογος καί εἰς τὸ Πλωμάριον καί μάλιστα με πολλὰ μέλη. Ἀξίζουν πραγματικά συγχαρητήρια οἱ ἱδρυταί του καί τοὺς εὐχόμεθα νά ἐξακολουθήσουν τὸ εὐγενικὸ ἔργο ποὺ ανέλαβαν.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος) νάξης τὰ μυαλά σου στὸν ἀέρα...

Ὁ γέρος εἶχε κοκκινίσει σὰν ἀστακὸς. Πῶς δὲν τοῦρθε συγκοπὴ ἀπ' τὸ κακὸ του... Σὰν συνήλθε λίγο, μῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Γιώργου καί τοῦ δήλωσε καθαρά καί ἐάστερα :

— Ἀκου δῶ... Γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐννοῶ νά μὴ ξαναγίνῃ κουβέντα... Ἀν θέλῃς νά δυστυχῇς, δικαίωμά σου...

Οὐτε θά θέλω νά σέ ξέρω ὅμως πιά, κι' οὐτε στὸ γραφεῖο θά ξαναπατήσῃς. Ἀπὸ μένα νά μὴ περιμένῃς τίποτα...

Τὰ δνείρα συντριβόνταν... Χτὲς ἀκόμα ἐπλεκάν δνείρα με τὴν Ἀνθούλα... Μὲ τίς πέντε χιλιάδες τοῦ μισθοῦ του, θά μπορούσαν νά περάσουν θαυμάσια... Χίλιες, πὲς τὸ νοῖκι... Δυὸμισῃ χιλιάδες τὸ φαί... Ἀ! Ἦταν νοικοκυρούλα ή Ἀνθούλα. Θά τὰ κατάφερνε...

— Καί θά φυλάμ ἀπὸ ἓνα πεντακοσάριο κάθε μῆνα, γιὰ νά μπορούμε νά πηγαίνουμε κάθε χρόνο λίγη ἐξοχή.

— Τὸν πρῶτο χρόνο θά πᾶμε σὲ νησί...

— Ὁχι, σὲ βουνό...

— Ὅλα αὐτὰ τώρα εἶχαν συντριβῇ...

Ἀ! Τὸν κρατοῦσε καλὰ ὁ γέρος...

Δυὸ ἄνθρωποι περπατοῦν

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΕΥΧΗΤΗΡΙΑ

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα σήμερον καθηγητὴν Βασίλειον Παπαθεοφάνους εὐχόμεθα ἔτη πολλὰ καί εὐδαίμονα.

Οἰκογένεια

Γιάννη Κουντουρή

ΘΕΑΜΑΤΑ

Ὁ κινηματογράφος

Τὸ ΠΑΝΘΕΟΝ προσφέρει δύο μεγάλα ἔργα : Ὁ Ἀγνώστος Τρικούπιστής καί ἡ Μαντάμ Πομπιδούρ.

Ἀῦριον : Ἡ Γρίτα σὰς χαρίζει τὴν καρδιά της. Θρίλμπος. Δώρα Ἐπιτυχία.

ΣΑΠΦΩ. Τὴν Πρωτοχρονιάν 2 ἀριστουργήματα : Ὁ Χ 27 δρᾶμα ὑπέρχον καί τὸ «Καράβι τῆς Ἀμαρτίας» θαλασσινὸ ἔργον, ὁμιλῶν με τὸν Βαρκάρη τοῦ Βόλγα.

Τὴν Τρίτην ζοῦρ-φιξ με τὸ δῶρον τῆς Σαπφῶς τὸ «Ροκκό» ἡ μοντέρνα τοῦ 1933-34 ὁπερέττα τῆς Ἀννυ Ὀντρα. Ὅσοι ἔλθουν ὡς δῶρον θά ἐξασφαλίσουν Εἰσόδον διὰ τὴν «Κιτίν» τὴν γνωστὴν ἐπιτυχίαν τῆς Ἀννυ Ὀντρα.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΦΥΓΟΠΟΙΝΩΝ

Παρ' ὀργάνων τοῦ σταθμοῦ Ἀγ. Παρασκευῆς συνελήφθη ὁ φυγόποινος Κων. Κουβαρδᾶς ὅστις καί ἀπεστάλη εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

Ἐπίσης παρὰ τοῦ σταθμοῦ Βασιλικῶν συνελήφθη ὁ φυγόποινος Ἀρχ. Θ. Καλαγάνης, ἀποσταλὲς εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΜΑΣ

Ὁλος ὁ κόσμος τῆς ὑπαίθρου διατελεῖ ἐν ἀπογνώσει με τὸ θλιβερόν κατάντημα τῶν δρόμων. Δὲν ὑπάρχει ἔστω καὶ ἐν χιλιόμετρον δρόμος καθὼς πρέπει εἰς ὅλην τὴν Λέσβον, ποὺ νά μὴν παρυσιάζει μίαν τελείαν καί ψυχροτάτην ἀδιαφορίαν ἀπὸ τὸ κράτος.

Εἶνε ζήτημα θλιβερόν, θλιβερώτατον.

Ἡ συγκοινωνία εἶνε ὁ σπουδαιότερος συντελεστής ὅχι μόνον πάσης προόδου, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ζωῆς τῆς ὑπαίθρου. Καὶ ἡ συγκοινωνία ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν παίρνει κατὰ τὸ κοινὸν λεγόμενον τὴν κάτω βόλταν.

Τὸ ὁδικὸν δίκτυον ὁσημέραι καταστρέφεται ἀπὸ τὰς βροχὰς, τεράστιοι λάκκοι καὶ αὐλακες διαμοιγνῶνται ἀνά πᾶν βῆμα καὶ οἱ αὐτοκινητισταὶ διατρέχοντες τοὺς δρόμους αὐτοὺς θά ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐπιχειροῦν νά πραγματοποιήσουν τὴν νέαν ἐφεύρεσιν τοῦ αὐτοκινήτου

Τὸ ἠθικὸ πάσχει. Αὐτὸ πρέπει νά θεραπευθῇ. Ἡ ἐπιστήμη παραχωρεῖ τὴ θέσιν τῆς...

Καὶ με τί αὐταρέσκεια χάιδεψε τὰ γενάκια του καθὼς ἔλεγε αὐτὲς τίς λέξεις : «Τὸ ἠθικὸ», κῆ ἐπιστήμη... Δὲν τίς ἔλεγε. Τίς πιπιλοῦσε...

— Ἀχ, δὲν ἔμοιαζε τοῦ πρίγκηπα... ψιθύρισε ἡ θεία Εὐλαμπία.

— Δηλαδή... Τί μπορούμε νά κάνουμε, γιὰτρέ μου, ξαναρώτησε ὁ Γιώργος.

— Ἐσεῖς θά ξέρετε καλλίτερα... Κανένα εὐτυχισμένο γεγονός, καμμιὰ ἀνέλπιστη ψυχικὴ ἱκανοποίησις...

Βέβαια... καμμιὰ ψυχικὴ ἱκανοποίησις... Ὁ Γιώργος—τί νά κάνῃ—τῆς τῶχε πῆ : Ὁ γέρος οὐτε ἤθελε ν' ἀκούσῃ γι' αὐτὸν τὸν γάμο... Καὶ δὲν μπορούσε νά τὰ χαλάσῃ μαζὶ του, γιὰτί ἦταν μπλεγμένος πιά... Τί θάκανε ὅμως... Θά τοῦ περνοῦσε...

Ἡ Ἀνθούλα εἶχε χλωμάση τρομερά, ὅταν τὸ εἶχε ἀκούσει αὐτό. Τὰ χεῖλη τῆς εἶχαν ἀρχίσει νά τρέμουν...

— Ναί... εἶπε σιγὰ με φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούγόταν. Δὲ με θέλει... Ξέρω γιὰτί...

Κι' ἀπὸ τότε εἶχε ἀρχίσει τὸ μαράζι...

Ἦξερε γιὰτί... Κι' αὐτὸ τὴν εἶχε πληγώσει τόσο.

Ὁ Γιώργος, τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ τὸν μίλησε ὁ γιὰτρός, ἔκανε νά πῇ δυὸ λόγια στὸν πατέρα του. Αὐτὸς ὅμως τὸν ἀποπῆρε, καὶ δὲν τὸν ἄφησε νά τελειώσῃ...

Ἦξερε γιὰτί... ἀπὸ λίγες μέρες ἡ Ἀνθούλα ἦταν ἄρρωστη πιά, στὸ κρεβάτι...

Ὁ ἐφιάλτης συνεχίζόταν. Ἐπρεπε νά μίλησῃ τοῦ γέρου. «Μιὰ ψυχικὴ ἱκανοποίησις», εἶχε πῇ ὁ γιὰτρός. Ναί, αὐτὸ μόνο θά μπορούσε νά τὴν σώσῃ. Μόνον ἴσως ἂν ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του σηκωνόταν καὶ πῆγαινε νά τὴν δῇ, κι' ἔσκυβε στοργικά πάνω ἀπ' τὸ προσκεφάλι τῆς, μόνον ἴσως ἔτσι θά μπορούσε νά γιὰτρέψῃ τὴ βαθεῖα πληγὴ ποὺ εἶχε ἀνοίξει...

Κι' ἦταν ἀδύνατον νά πῇ ἡ Ἀνθούλα πᾶναι ἡ Ἀνθούλα γινώσκων...

Ἐ, καίνο τὸ βράδυ πιά μίλησε ἀποφασιστικά ὁ Γιώργος τοῦ γέρου :

τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

Δὲν εἶναι δρόμοι αὐτοὶ δι' ἓνα κόσμον τόσο ἐξελιγμένον, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, δι' ἓνα ἐπαρχιώτην, ὁ ὁποῖος συνεχῶς πληρῶναι, πληρῶναι καὶ ὡς ἀποτέλεσμα βλέπει μίαν στωϊκωτάτην ἀπάθειαν καὶ ἀδιαφορίαν.

Δὲν μᾶς κινοῦν πολιτικὰ πάθη καὶ ἀπώτεροι ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ ὅπως τὴν ἐπῆρειαν τῶν ὁποίων γράφομεν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς, ἀλλὰ μόνον διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν εἴμεθα κάτοικοι τῆς ὑπαίθρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἔχομεν τὴν ἀντίληψιν ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν νά παραμένῃ διαρκῶς ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἀδιαφορίας.

Καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον θά ἐπιμεινῶμεν, τονίζοντες μεταξὺ τῶν πρώτων, ὅτι οἱ δρόμοι εἶνε ἡ βάσις τῆς ζωῆς μας, καὶ δὲν μποροῦν νά παραμένουν εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν.

γος τοῦ γέρου :

— Ἀκουσε πατέρα... Πρέπει... πρέπει νά πᾶς... Ναί, ξέρω τί θά μοῦ πῇς... Θά μοῦ μίλησῃς πάλι γιὰ τὴ ζωὴ τῆς μητέρας τῆς... γιὰ τὸν ἄγνωστο πατέρα τῆς... Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἔχουν τόσο βαθεῖα πληγώσει τὴν ψυχούλα τῆς ποὺ τὴν ἔρριξαν στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου... Ναί, πατέρα... Εἶνε ἄρρωστη, ἄρρωστη βαρεῖα, πεθαίνει!... Δὲς τῆς αὐτὴ τὴ χαρὰ τοῦλάχιστον... Πῆγαινε νά τὴν δῇς σάν... σάν πατέρα... πρὶν κλεισθῇ γιὰ πάντα τὰ μάτια τῆς... Καὶ πέφταν δάκρυα, πύρινα δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Γιώργου, καθὼς μίλοῦσε...

Κι' ὁ πατέρας του, χωρὶς νά πῇ τίποτα, μετ' ἴδιο συνεισφασμένο μέτωπο καὶ μετ' ἄγριο βλέμμα κάτω ἀπ' τὰ δασιὰ του φρόδια, ξεκίνησε γιὰ νά πάῃ...

Καὶ μῆκε σιγὰ μεσ' στὸ μικρὸ δωμάτιο καὶ πλησίασε, πατώντας στίς μύτες τῶν ποδῶν, τὸ κρεβατιάκι ὅπου κειτόταν χλωμὴ κι' ἀδύνατη—ὡ πόσο ἀδύνατη...— ἡ ἄρρωστη μικρούλα...

— Τί γράφεις αὐτοῦ :

Σηκώνω τὸ κεφάλι ἀπ' τὸ χοντρὸ τετράδιο κι' ἀντικρῶζω δυὸ μάτια ἀγαπημένα, γεμάτα τόση τρυφερότητα καὶ τόση στοργή...

— Ἐνα διήγημα... Δὲν βλέπεις...

Θάθελα νά κρύψω τὰ χειρόγραφα. Νά μὴ θυμίσουν παλῆς, πονεμένους στιγμῆς... Δὲ θάθελα ἡ ἀνάμνησις νά φέρῃ δάκρυα σ' αὐτὰ τὰ μάτια...

Μά νά... τὰ μάτια σκύβουν πάνω ἀπ' τὰ χειρόγραφα, τὰ διαβάζουν, κι' ἓνα δάκρυ κυλᾷ ἀργὰ καὶ πέφτει... πάνω στὴν τελευταία ἀκριβῶς γραμμὴ...

— Ἀγάπη μου... Καὶ πῶς θά τὴν τελειώσῃς αὐτὴ τὴν ἱστορία... ρωτᾷ μιά δειλὴ φωνή...

— Μά... ὅπως τελείωσε... Μὲ εὐτυχία... Ὅπως τελειώνουν τὰ παραμῦθα... Μὲ γάμους, στέφανα... Μένει ἀκόμα νά γράψω πῶς τὴν ἀγάπησε ὁ γέρος τὴν μικρούλα ὅταν τὴ γινώρισε... Πῶς, σάν νεράιδα μπόρεσε αὐτὴ νά

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΑ

Η ΑΓΡΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. (Πρακτορεῖον Ρώυτερ).—Σύμψας ὁ Εὐρωπαϊκὸς τύπος εὐρίσκεται ἐν ἀναστατώσει ἀπὸ τὴν ἀγρίαν δολοφονίαν τοῦ Ρουμάνου Πρωθυπουργοῦ κ. Ντοῦκα, πυροβοληθέντος τετράκις ὑπὸ τοῦ φοιτητοῦ Νικολάου Κωνσταντινέσκου ἀνήκοντος εἰς τὴν ἄκραν δεξιὰν ὀργάνωσιν τῆς «Σιδηρᾶς Χειρὸς».

Η ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΤΟΥ κ. ΡΑΚΤΙΒΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΜΒ. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ 31. Ἐκδικάζεται σήμερον ἡ προσφυγὴ τοῦ κ. Ρακτιβάν εἰς τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας.

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΡΑΛΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ 31. Ὁ κ. Ράλλης δι' ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἐζητήσεν τὴν παραίτησίν του. Ὑπάρχουν πιθανότητες ὅτι θά γίνῃ ἀποδεκτὴ.

ΤΟΥΡΚΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ 30. Δεκεμβρίου χθὲς ἀφίχθησαν Τούρκοι φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγένετο ἐνθερμος ὑποδοχὴ ἐκ μερῶν τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου.

Οἱ Τούρκοι ξένοι ἐπεσκέφθησαν τὴν πρῶιαντὰς ἀρχαιότητας τῆς Ἐλευσίνος καὶ μετὰ μεσημβρίαν τὴν Ἀκρόπολιν.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΚΟΥΒΑ

ΑΘΗΝΑΙ 30.—Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἀβάνας ἡ κατάσταση εἰς Κούβαν ἐξακολουθεῖ νά παραμένῃ ἀνώμαλος.

Ἡ κυβέρνησις προετοιμάζει τὰς ἐκλήγας τῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὴν Συντακτικὴν Συνέλευσιν, ἥτις θά συνέλθῃ τὴν 1ην Ἀπριλίου 1934.

μαλακώσῃ τὴν πέτρινην καρδιά του... Καὶ πῶς μονάχος του αὐτὸς φρόντισε νά τὴ γιάννῃ... Θά τελειώσῃ με εὐτυχία αὐτὴ ἡ ἱστορία... Μήπως δὲν εἴμαστε εὐτυχισμένοι... Καὶ τίποτα δὲ θά θυμίσῃ τὸν παλὸν πόνο.

— Τίποτα... Ξαναλέει ἡ μικρούλα καὶ προσποθεῖ μετ' ὀδυρμὸν τῆς νά σβύσῃ τὸ δάκρυ πάνω ἀπ' τὰ χειρόγραφα...

Μά ἔξαφνα ἀκούγεται κρότος ἔξω...

— Σοῦτ... λέει σιγὰ ἡ μικρούλα... Ἐρχεται ὁ πατέρας... Δὲ πρέπει νά μᾶς βρῇ ἔτσι, νά καταλάβῃ πῶς θυμηθήκαμε τὰ παλὰ... Θά λυπόταν τόσο...

Καὶ τὰ μάτια τῆς ξαναπαίρνουν τὴν παλὰ τους ἐκφραση—μὴν ἐκφραση σάν ἐρωτική, κι' εὐτυχισμένη...

ΤΕΛΟΣ

Τὰς καλλιτεχνικὰς ἐργασίας σας στὸ «Δημοκράτη»